

Kázání: 57. Evangelizace naruby

Vše je odpuštěno. Dalo by se to přirovnat k resetování počítače nebo mobilu. Všechny nepěkné nánosy softwaru vlastního srdce jsou jako mávnutím kouzelného proutku ty tam. Najednou aplikace fungují tak, jak mají, a můžeme se pustit s chutí do práce.

Kázání

Evangelizace naruby

1. čtení: Izajáš 6, 1 - 8

1 Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vznosném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám.

2 Nad ním stáli serafové: každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel.

3 Volali jeden k druhému: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“

4 Od hlasu volajícího se pohnuly podvaly prahů a dům se naplnil dýmem.

5 I řekl jsem: „Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů.“

6 Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů. V ruce měl žhavý uhlík, který vzal kleštěmi z oltáře,

7 dotkl se mých úst a řekl: „Hle, toto se dotklo tvých rtů, tvá vina je odňata a tvůj hřích je usmířen.“

8 Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“ I řekl jsem: „Hle, zde jsem, pošli mne!“

2. čtení: Lukáš 6, 43 - 49

43 Dobrý strom nedává špatné ovoce a špatný strom nedává dobré ovoce.

44 Každý strom se pozná po svém ovoci. Vždyť z trní nesklízejí fíky a z hloží hrozny.

45 Dobrý člověk z dobrého pokladu svého srdce vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé. Jeho ústa mluví, čím srdce přetéká.

46 Proč mne oslovujete ‚Pane, Pane‘, a nečiníte, co říkám?

47 Víte, komu se podobá ten, kdo slyší tato má slova a plní je?

48 Je jako člověk, který stavěl dům: kopal, hloubil, až položil základy na skálu. Když přišla povodeň, přivalil se proud na ten dům, ale nemohl jím pohnout, protože byl dobře postaven.

49 Kdo však uslyšel má slova a nejednal podle nich, je jako člověk, který vystavěl dům na zemi bez základů. Když se na něj proud přivalil, hned se zřítil; a zkáza toho domu byla veliká.“

Sestry a bratři,

nevím jak vy, ale já jsem za celý svůj život ještě nezažil žádné vidění ani vytržení. Víte co mám na mysli? Jako že najednou a nečekaně jste svědky něčeho, o čem ostatní nemají ani ánung protože to přichází z jiného světa a vy jste tudíž z toho běžného svého světa jaksi vytržení a ocitnete se úplně někde jinde. Obvykle je to tak, že člověk je sice pořád nohama na zemi, ale jeho duše lítá v nadsvětlu, zászvetnu nebo mimosvětlu.

Dneska se prý podobné stavy dají přivodit pomocí zrychlené frekvence dýchání nebo požitím šťávy jisté jihoamerické rostliny, případně spolknutím nějaké chemické substance. Ale tohle není přesně to vytržení, o kterém je v dnešním čtení řeč. Bible nezmiňuje žádné procedury, které by člověku měly vytržení usnadnit.

Vezměte si, sestry a bratři, takového Izajáše. Přijde takhle jednou do chrámu a šup, z ničeho nic je ve vytržení. Vidí samotného Hospodina. Běžný smrtelník na to nemá oči, ale Izajáš v tu chvíli ano. Vidí Nejvyššího, jak nekonečně veliký sedí na nebeském panovnickém trůnu. Chrám, ten je proti němu tak malinký, že stačí jen okraj Božího roucha, aby celou tu budovu zaplnil.

Ale to není všechno. Izajáš vidí také serafy, takové ty nebeské bytosti, co neustále poletují kolem trůnu a slavnostně prozpěvují: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ A vždycky znovu když tenhle chorál zazní, všechno kolem se začne třást a vše zahalí hustý dým.

Izajáš ovšem nevolá hned hasiče, jak bychom předpokládali, jelikož dobře ví, že vidění pochází z nadpozemského prostoru a tam by pozemští hasiči stejně nebyli nic platní. Izajáš také ví, že tam kde se zjeví Boží přítomnost, obvykle nic nezůstane na svém místě a všechny dosavadní jistoty mizí v oparu nebeské slávy. Nic pro nás lidi, kteří máme rádi své jisté a nesnášíme, když nám někdo něco problematizuje.

Však se prorokovi také z toho třesení a kouře udělalo nevolno. Vůbec se mu nedivím. Já bych z takového vytržení v tu ránu utekl honem zpátky na zem. Izajáš ale zůstane. Tuší, že se v Hospodinově přítomnosti neocitl jen tak náhodou.

Takhle to je prakticky pokaždé, když se člověk opravdu setká s Bohem. Cítí, že to není jen tak samo sebou, uvědomuje si, že mu to nějak zatřese se životem a přehází priority, že se mu zamlží to, co dosud viděl ostře a naopak se mu zrak zaostří na to, čemu předtím nevěnoval pozornost.

Setkání s Boží přítomností je náročná záležitost. S Hospodinem to není jako s běžnými bůžky a modlami, které si my lidé tvoříme a potom uctíváme v naději, že nám dodají pocit vlastní důležitosti a navrch doplní životu smysl. Kdo by neznal staré známé demony, kteří ponoukají například k sobecké bezohlednosti, k nezřízené lásce k mamonu, k nekontrolované moci a ovládání druhých.

Zná je všechny i Izajáš, především z pozorování lidí kolem sebe. Doba nebyla jednoduchá. Na severovýchodě se znovu probudila Assyrská veleříše a všem malým státečkům, jako byly Judsko a Izrael, začínalo být poněkud úzko. A jak už to tak bývá, když je v národě úzko, démoni a falešné modly mají pré. Ti nahoře neberou žádné ohledy, protože prioritou je udržet moc a výhody. Ti dole

zas v duchu hesla „zachraň se, kdo můžeš“ naletí kdejaké fámě a kdejakému samozvanému spasiteli.

Izajáš si tohle všechno, vytržen do Boží přítomnosti, uvědomuje: „Běda mi, jsem ztracen! Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Hospodina!“

Sympatické je, že se prorok nevytahuje. Nesnaží se vyškrábat z hrnce svého charakteru nějaký chutný omastek, jako to v Ježíšově době tu a tam dělávali někteří zbožní předáci. Neříká, že ten jeho národ sice za nic nestojí, ale on že dělá, co může a že je na tom každopádně o hezkých pár stupňů líp. Nic takového. Izajáš se ztotožňuje se svými soukmenovci a přiznává, že má stejně nečisté rty jako všichni ostatní.

Copak asi měl těmi nečistými rty na mysli? „Čím srdce přetéká, to ústa mluví,“ řekl jednou Ježíš v evangeliu na adresu svých odpůrců. Co jiného, než zlé řeči, se dá čekat od lidí, kteří si do pokladničky svého nitra dlouhou dobu ukládají jen nenávisť, zášť a frustrace všeho druhu. Bodejť by potom neměli od těch nechutností špinavou celou pusou.

Dneska je takovou pusou našeho světa zejména facebook a další sociální sítě. Špíny se tam najde, až to není hezké.

Izajáš tohle všechno ví a vůbec se nechce tvářit, že on nic, on muzikant. Jenže co s tím? „Běda nám, jsme ztraceni!“ voláme spolu s prorokem. Kdo se opravdu vystaví Boží přítomnosti, nic jiného než tohle „běda“ ho nenapadne. Prostě ve srovnání s ním jsme bačkory, které neustále balancují na hraně dobra a zla.

A serafové si dál prozpěvují „svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy“, zatímco s námi se to třese a tmí se nám před očima a nevíme, co bude dál. Jenže v tu chvíli k Izajášovi přiletí jeden seraf, má v ruce kleště a v nich uhlík z oltáře, dotkne se těch ušmudlaných prorokových úst a řekne „Tvá vina je odňata a tvůj hřích je usmířen.“

Jak to tak ve viděních a vytrženích bývá, jsou to samozřejmě všechno barvitě duchovní obrazy a tak Izajáš ani nesykne bolestí, ani se neshání po lékárnice. Podstatné je, že od této chvíle už se nemusí vyčerpávat promýšlením své nedokonalosti a nehodnosti. Vše je odpuštěno.

Vlastně je to něco, co by se dalo přirovnat k resetování počítače nebo mobilu. Všechny nepěkné nánosy softwaru vlastního srdce jsou jako mávnutím kouzelného proutku ty tam. Najednou aplikace fungují tak, jak mají, a můžeme se pustit s chutí do práce.

Sotva se Izajáš nově nadechne, slyší samotného Hospodina: „Je tady někdo, kdo by chtěl jít do toho?“ Ačkoli resetovaný Izajáš netuší, do čeho že to má jít, hned se samozřejmě hlásí: „Hle, zde jsem, pošli mě!“ A Hospodin mu nato předá sdělení pro celý ten jeho národ, kterému je poněkud úzko, který hledá pomoc u všelijakých falešných model a nedbá na spravedlnost a milosrdenství:

„Jdi a řekni tomuto lidu: Poslouchejte a poslouchejte, nic nepochopíte, dívejte se, dívejte, nic nepoznáte. Srdce toho lidu obal tukem, zacpi mu uši, zalep mu oči, aby očima neviděl, ušima neslyšel, srdcem nepochopil, neobrátil se a nebyl uzdraven.“

No pane jo! Tohle jsme nečekali. Vždycky jsme si mysleli, že Pán Bůh je strašně hodnej a teď tohle. Jenže ono to s námi lidmi takhle chodí odjakživa. Vždycky si myslíme, že tohle se nemůže stát, že horší to přece být nemůže, že ono se to nějak spraví. Jenže často to tak není.

Vinou lidské laxnosti a nezájmu se v dějinách už nesčetněkrát dostali k moci krvaví diktátoři a vychytralí populisté, vinou naší nepřipravenosti a podcenění připravil virus mnoho lidí o život, vinou našeho přebujelého hromadění dostala naše planeta Země horečku a vypadá to na vážnou chorobu.

Historie se opakuje stále znova. Zapomínáme, že jsme Božím obrazem a že bychom se tedy měli chovat jako on, spravedlivě a laskavě k sobě navzájem i k celému stvoření. A právě proto vždycky znovu naletíme falešným modlám. Není divu, že nás Bůh v takové situaci nechá, abychom se spálili. Jinak by nám to nikdy nedošlo.

Ale tady rozhodně, sestry a bratři, nemíním skončit. Bůh s námi také nikdy neskončil. Jenom čeká, až se objevíme v jeho přítomnosti, až si přiznáme, že máme špinavou pusu, až se dáme resetovat. Takové vytržení je dostupné každému z nás. A stojí za to, protože potom se svět teprve může začít měnit k lepšímu. Alespoň tam, kde jsme. A jednou, jednou se promění úplně. Jde o to, abychom na tuhle velkou změnu byli připraveni.

PeČ

SPCH 30. 5. 2021

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)